Slava morală a Domnului Isus (18)

În comportarea Sa faţă de satan

John Gifford Bellett

© SoundWords, Online începând de la: 17.09.2018, Actualizat: 17.09.2018

soundwords.de/ro/a11193.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: Matei 4.1; 12.29 „(4:1) Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de diavolul.“ „(12:29) Sau cum poate cineva să intre în casa celui tare şi să-i jefuiască bunurile, dacă nu va lega întâi pe cel tare? Şi atunci îi va jefui casa.“; Efeseni 5.11 „(5:11) şi nu aveţi comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci, mai degrabă, dezaprobaţi-le,“

> **Matei 4.1:** Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul.
>
> **Matei 12.29:** Sau, cum poate cineva să intre în casa celui tare, şi să-i jefuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare?

Vrem acum să ne ocupăm cu slujba Domnului în legătura Sa cu satan. În primul rând Isus îl întâmpină, şi anume la timpul potrivit, în momentul când El Şi-a început lucrarea publică, ca ispititor. Satan a încercat în pustie să prăbuşească pe Domnul în aceeaşi stricăciune morală în care el prin şiretenia lui l-a prăbuşit pe Adam şi natura umană în totalitatea ei. Biruinţa asupra ispititorului constituia pregătirea dreaptă, necesară pentru toate lucrările şi acţiunile Domnului. De aceea citim şi, că era Duhul, Cel care L-a dus să întâmpine pe ispititor: „Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul.” (Matei 4.1) Înainte ca Fiul Omului să poată intra în casa celui

tare şi să-i jefuiască gospodăria, El a trebuit să lege pe cel tare (Matei 12.29 „(12:29) Sau cum poate cineva să intre în casa celui tare şi să-i jefuiască bunurile, dacă nu va lega întâi pe cel tare? Şi atunci îi va jefui casa.“). Înainte ca Isus să poată osândi „lucrările neroditoare ale întunericului” (Efeseni 5.11), El a trebuit să arate că El nu are nici o părtăşie cu ele. Înainte ca El să poată intra în împărăţia vrăjmaşului, ca să-i distrugă lucrările, El a trebuit să-l înfrunte şi să-l ţină departe de Sine.

Isus l-a adus la tăcere pe satan. El l-a legat. Satan a trebuit să se retragă ca ispititor total biruit. El nu a putut să aducă nimic din el însuşi în Isus. Dimpotrivă, el a trebuit să recunoască că tot ce a fost găsit în Isus, era din Dumnezeu. Hristos a ţinut departe de Sine tot ce Adam într-o ispitire asemănătoare a lăsat să intre în el; şi după ce El în felul acesta S-a dovedit curat şi a trecut cu succes proba, acum El posedă un drept moral desăvârşit, ca să pedepsească tot ce nu este curat. „Piele pentru piele!” (Iov 2.4) ar putea să spună satan, acuzatorul, cu privire la un alt om – Iov – şi prin astfel de cuvinte şi altele asemănătoare poate acuza natura stricată a omului decăzut. Dar ca acuzator al lui Isus el nu poate face nimic înaintea tronului lui Dumnezeu; el a fost redus total la tăcere. Prin aceasta începe relaţia dintre Isus şi satan.

Pasul următor este, că Domnul intră în casa celui tare şi îi jefuieşte gospodăria. Lumea este această casă, şi aici vedem pe Domnul în slujba Sa cum înlătură multiplele şi adânc lăsate urme ale puterii vrăjmaşului. Toţi surzii şi orbii, care au fost vindecaţi, toţi leproşii, care au fost curăţiţi, toate lucrările lui Isus de refacere şi vindecare, de orice natură ar fi ele, sunt mărturii despre jefuirea lui satan în propria lui casă. După ce El a legat pe satan, Isus îi jefuieşte bunurile.

Urmează apoi pasul al treilea. Satan avea „puterea morţii". Şi în final Isus Se predă lui, ca aceluia care are această putere (Evrei 2.14 „(2:14) Deci, deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, şi El, în acelaşi fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desfiinţeze pe cel care are puterea morţii, adică pe diavolul,"). Golgota era ceasul „puterii întunericului" (Luca 22.53). Acolo satan s-a folosit de toate mijloacele lui de ajutor şi a pus în acţiune toată şiretenia sa; dar el a fost biruit: Captivul său aparent a devenit biruitorul lui. Tocmai prin moarte Isus a nimicit pe cel care avea puterea morţii. Prin jertfirea Sa de Sine, El a îndepărtat păcatul; capul şarpelui a fost zdrobit, şi astfel, aşa cum a spus cineva, „nu Omul, ci moartea a devenit fără putere".

În felul acesta deci Isus, Fiul lui Dumnezeu, a aruncat la pământ pe diavolul, după ce mai înainte El l-a legat şi apoi i-a

jefuit gospodăria.

Însă şi o altă slavă morală se vede strălucind în slujba lui Hristos, cu privire la relaţia Sa cu satan. Hristos niciodată nu permite lui satan să dea mărturie despre El. Mărturia poate fi adevărată şi, aşa cum spunem noi, exprimată prin cele mai linguşitoare expresii, ca de exemplu: „Te ştiu cine eşti: Eşti sfântul lui Dumnezeu!" (Marcu 1.24). Dar cu toate acestea Isus îi porunceşte să tacă. Slujba Domnului era pe cât de curată pe atât de plină de har. În nici un fel El nu a luat în slujba Sa ajutor de la acela pentru care venise să-l nimicească. Atât în fiinţa Sa cât şi în slujba Sa El nu putea avea părtăşie cu întunericul. La El scopul nu putea sfinţi mijloacele; şi astfel diavolul, ca răspuns la mărturia sa, a fost pedepsit şi adus la tăcere.

În măsura în care evangheliile vorbesc despre slujba Domnului cu privire la relaţia Sa cu satan, ele Îl prezintă ca Acela care doboară pe satan la pământ, îl leagă şi îi jefuieşte gospodăria. Cartea Apocalipsa ne arată şi alte comportări ale lui Isus faţă de acelaşi împotrivitor. Acolo vedem cum „satan va fi aruncat pe pământ" (Apocalipsa 12.9) şi cum Isus, când va fi venit timpul, îl aruncă „legat în adânc" şi în cele din urmă în „iazul de foc şi de pucioasă" (Apocalipsa 20.10). Prin aceasta noi putem

urmări biruinţa Domnului Isus asupra lui satan începând din pustie, locul ispitirii, şi până la iazul de foc.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (18)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu